

עמ"ת 37073/06/16 - מדינת ישראל נגד פ א ה

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 37073-06-16 מדינת ישראל נ' א ה (עציר)

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
העוררת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	פ א ה (עציר)

נוכחים:

ב"כ העוררת: עו"ד גב' יפית לוי

ב"כ המשיב: עו"ד עאדל בוראת

המשיב באמצעות הליווי

החלטה

בפני ערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט ט' תדמור-זמיר) מיום 16.6.16, לפיה הורה בית משפט על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא, וזאת עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום בבית משפט השלום, המייחס לו עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוגו (5 עבירות) לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק ועבירה של חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 לחוק.

בעובדות כתב האישום נאמר כי במועד הרלבנטי היו המשיב והמתלוננת נשואים זה לזו כמעט 9 שנים ולהם שתי בנות משותפות. ביום 26.4.16 נתגלע ויכוח בין בני הזוג, בעקבותיו תקף המשיב את המתלוננת באופן שאחז בידו בצווארה ולחץ עליו בחוזקה עד שנחנקה. הדבר נעשה לעיני בת ה-7. בהמשך, הלם המשיב בחוזקה באמצעות אגרופיו בפניה של המתלוננת. משניסתה המתלוננת לברוח מהבית והתקדמה לעבר דלת הכניסה, משך אותה הנאשם בשערותיה וגרר אותה לאורך מדרגות המפלס העליון בבית. כתוצאה מהאמור, נפלה המתלוננת ארצה, שאז משך אותה המשיב בחוזקה בשוק רגלה הימנית לעבר מקלחת חדר השינה, שפך עליה מים, תפס אותה בשתי ידיו בזרועותיה ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בחייה ובגופה. בעקבות האמור, יצאו בנותיהם של בני הזוג מהבית וזעקו לעזרת אחיו של המשיב ואשתו. בהמשך, שב המשיב והניח את ידיו בחוזקה על צווארה של המתלוננת, חנק אותה והושיבה בכח על מיטת חדר השינה ומשניסתה לעמוד, תפס אותה משערותיה, כיפף את פלג גופה העליון לעבר כפות רגליו ואמר לה שרק אם

תנשק את כפות רגליו הוא יתן לה ללכת. בלית ברירה, צייתה המתלוננת להוראות המשיב, התכופה ונישקה את כף רגלו. רק אז שחרר אותה המשיב מאחיזתו ואולם התנגד שתצא מהבית ולכן ניסה לחטוף מידה בחוזקה את מפתחות רכבה. משהצליחה המתלוננת להימלט מהבית ועלתה על רכבה שחנה בסמוך, ניגש המשיב לרכב וניסה למשוך מתוכו את המתלוננת בכח. משלא הצליח, נטל בלוק שהיה מונח בסמוך ואיים עליה כי אם לא תצא, ישבור את הרכב. משלא יצאה המתלוננת מהרכב, השליך המשיב את הבלוק על השמשה הקדמית של הרכב וניפץ אותה לרסיסים. כתוצאה מהתקיפות האמורות, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש ונגרם נזק לרכב.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה בפני בית משפט השלום להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.

בדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 3.5.16 אישר ב"כ המשיב קיומן של ראיות לכאורה ונקבע כי משכך, קמה מאליה עילת מעצר סטטוטורית. בית משפט נפנה לבחון קיומה של חלופת מעצר הולמת ולצורך כך הפנה את המשיב לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר מעצר.

בתסקיר מיום 2.6.16 נאמר כי עד למעצרו, עבד המשיב כמורה במשרד החינוך משך תקופה של 11 שנים. בפני שירות המבחן תיאר המשיב מערכת זוגית בעייתית ומתוחה אשר היתה מלווה בוויכוחים מתמידים בינו לבין המתלוננת אך שלל שימוש באלימות כלפיה. המשיב ציין עוד כי בשל המתחים ביחסיו עם המתלוננת, הוא עזב את הבית לתקופה של כ-5 חודשים במהלך השנה האחרונה, אך חזר לבית משפחתו לאחר התערבות אנשים מקהילתו החברתית. קצינת המבחן התרשמה כי המשיב משליך את הבעיות שנוצרו בדינמיקה הזוגית על המתלוננת ואינו נכון לבחון את חלקו ומשמעות התנהגותו. קצינת המבחן הוסיפה כי בשיחה שקיימה עם המפקחים המוצעים, הם שיתפו אותה בבעיות שהתעוררו בין המשיב למתלוננת ובניסיונות שנעשו מצדם להביא לפתרון. הרושם שהותירו אותם מפקחים היה של אנשים בוגרים ואחראיים, המנהלים אורח חיים נורמטיבי. מדובר באביו של המשיב, פנסינר כבן 64, דודו, אף הוא פנסינר כבן 71 ואחיו, רווק כבן 31 העובד כמורה בבית ספר. לצד זאת, ציין שירות המבחן כי לא עלה בידו לשוחח עם המתלוננת, דבר הנחוץ לצורך הערכת הסיכון להישנות מעשים דומים בעתיד וכן לצורך קבלת תמונה ברורה באשר לדינמיקה הזוגית והמשפחתית. לפיכך, התבקש בית המשפט לדחות את הדיון על מנת לאפשר הגשת תסקיר משלים לאחר יצירת קשר עם המתלוננת.

בהחלטתו מיום 8.6.16 הביע בית משפט קמא תרעומת כלפי שירות המבחן בציינו כי לא ניתן להשלים עם התנהלותו שכן היה ניתן ליצור קשר עם המתלוננת, בין אם באמצעות ב"כ המשיב ובין באמצעות התביעה המשטרתית. נאמר כי בנסיבות בהן שירות המבחן לא עשה מאמץ כדי לשוחח עם המתלוננת, אין מקום להותיר את המשיב במעצר תקופה נוספת. לפיכך, הורה בית משפט קמא על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא בבית אביו בכפר ערה תחת פיקוחם של האב, הדוד והאח ובנוסף, אסר עליו יצירת כל קשר, עקיף או ישיר, עם המתלוננת והורה על הפקדת ערובה כספית בסך 5,000 ₪ במזומן וערבות צד ג' בסך 3,000 ₪ שתיחתם על ידי כל אחד מהמפקחים.

העוררת לא השלימה עם החלטת השחרור והגישה ערר לבית המשפט המחוזי. בהחלטתו מיום 9.6.16 קבע בית המשפט המחוזי (כב' השופט א' לוי) כי אינו סבור שראוי "להעניש" את שירות המבחן על ידי העמדת המתלוננת בסיכון,

שכן תפקידו של בית המשפט הדין בעניין המעצר הוא אחד: למצוא דרכים להגביל, להקטין ולמזער את המסוכנות הנשקפת מהנאשם אשר הובא בפניו כלפי כולי עלמא. נאמר עוד כי אם דרך התנהלות שירות המבחן אינה נראית לבית המשפט, הוא בהחלט רשאי להזמין את קצינת המבחן בפניו ורשאי לקבוע לוחות זמנים קצרים יותר אך אינו רשאי להתפרק מחובתו לשמור על בטחונה של המתלוננת. לפיכך, קיבל בית המשפט המחוזי את הערר והורה על הארכת מעצרו של המשיב תוך שקצב את המועד להגשת התסקיר המשלים מטעם שירות המבחן.

בפתח התסקיר המשלים מיום 15.6.16 ציינה קצינת המבחן כי במועד עריכת התסקיר הקודם היא פנתה למחלקת התביעות בחדרה וביקשה לקבל את מספר הטלפון של המתלוננת על מנת לתאם עמה שיחה. פניותיה לא נענו ולכן הוגש תסקיר חלקי. רק לאחר מכן התקשרה קצינת המבחן לחברת בזק ופנתה שוב למחלקת התביעות עד שביום 14.6.16 הועבר מספרה של המתלוננת וכבר למחרת התקיימה עמה שיחה במשרדי שירות המבחן בחיפה. לגופו של עניין, נאמר כי המתלוננת תיארה מערכת זוגית בעייתית ומורכבת עם המשיב ולדבריה, תקופה קצרה לאחר נישואיהם נהג כלפיה המשיב באלימות מילולית ופיזית. המתלוננת עצמה עובדת כמורה בבית ספר יסודי באום אל פחם. לדבריה, לאחר האירוע נשוא כתב האישום היא קיבלה טיפול רפואי בבית החולים ועברה להתגורר ביחד עם בנותיה בבית הורה בערב אל נוג'ידאת. קצינת המבחן התרשמה כי מדובר באישה מוכה פיזית ונפשית המתקשה לאסוף את כוחותיה לשם קבלת החלטה בנושא חייה המשותפים עם המשיב. היא הביעה תחושת פחד וחרדה מפניו תוך שצינה כי בני משפחת מוצאו ידעו על היחסים המורכבים בין בני הזוג אך לא יכלו למנוע מהמשיב להשתמש כלפיה באלימות ולא הצליחו להציב בפניו גבול ברור. שירות המבחן הוסיף כי התרשם מקיומה של רמת מסוכנות גבוהה להישנות מעשים דומים בעתיד, במיוחד במידה ובני הזוג יחזרו לנהל חיים משותפים. בהתחשב בהערכת הסיכון, כאמור, וההתרשמות מהמתלוננת החווה תחושת פחד, הביע שירות המבחן ספק באשר למסוגלותם של המפקחים להציב למשיב גבולות התנהגות ברורים, במיוחד במצבים בהם תיאלץ המתלוננת או תרצה להגיע או לחזור לביתם המשותף. נוכח כך, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו של המשיב ממעצר.

לאחר הגשת התסקיר, שב בית משפט קמא ובחן את בקשת המעצר, בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי מיום 9.6.16. בהחלטתו מיום 16.6.16 ציין בית משפט קמא כי התמונה העולה מתסקיר המעצר המשלים אינה מעודדת אך עם זאת, יש להדגיש כי רמת הסיכון המוערכת על ידי שירות המבחן מובאת אך ורק כלפי המתלוננת באופן נקודתי ולא כלפי כולי עלמא. בית משפט קמא קבע כי בשחרורו של המשיב לחלופת מעצר מרוחקת גאוגרפית מביתו ומבית המתלוננת בערערה, יש כדי להשיג את מטרת המעצר, קרי להגביל, להקטין ולמזער את המסוכנות הנשקפת מהמשיב כלפי המתלוננת. עוד נקבע כי בהרחקת המשיב מערערה יש גם כדי לאפשר למתלוננת לשוב למקום עבודתה. לפיכך, הורה בית משפט קמא על שחרורו של המשיב באותם תנאים שנקבעו בהחלטתו מיום 8.6.16 בשינוי אחד המתבטא בכך שמעצרו של המשיב יהיה בביתו של מר עומר מוחמד בכפר קרע.

על החלטה זו משיגה העוררת בערר המונח בפניי.

לטענת העוררת, מדובר בכתב אישום המייחס למשיב מעשי אלימות חמורים מהרף הגבוה, כאשר חייה של המתלוננת היו בסכנה ממשית שעה שהמשיב נהג בה באלימות חמורה. חלקם של המעשים בוצעו אל מול עיניה של בתם הקטינה של בני הזוג. עוד הוסיפה העוררת כי מעבר להיותם של המפקחים אנשים ראויים, יש תחילה לבחון באם המשיב עצמו

ראוי לאמון בית המשפט, ולא כך במקרה דידן. העוררת סבורה כי שגה בית משפט קמא כשלא לקח במכלול שיקוליו את הצורך בהגנה על המתלוננת, בייחוד שעה שנקבע בתסקיר כי הסיכון להישנות מעשים דומים בעתיד, מצד המשיב כלפי המתלוננת, הינו גבוה. לשיטת העוררת, שגה בית משפט קמא שעה שבחר לסטות מהמלצת שירות המבחן וזאת ללא כל נימוק המצדיק סטייה שכזו, כאשר הוא מבכר את האינטרס האישי של המשיב והעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, על פני הצורך להגן על המתלוננת ועל האינטרס הציבורי.

ב"כ המשיב הדגיש כי בתסקיר נאמר כי החשש להישנות מעשים דומים בעתיד מצד המשיב כלפי המתלוננת יתקיים במידה ובני הזוג יחזרו לגור תחת קורת גג אחת. לשיטתו, מסוכנות זו אינה מתקיימת שעה שהמתלוננת נמצאת בבועינה נוג'ידאת ואילו המשיב מצוי במעצר בית במקום המרוחק גאוגרפית ממנה. עוד הפנה ב"כ המשיב לכך ששירות המבחן התרשם באופן חיובי מהמפקחים המוצעים. בנסיבות, סבור הסנגור כי יש בחלופה שהוצעה, אותה אימץ בית משפט קמא, כדי להוות חלופה ראויה והולמת המאיינת כל מסוכנות הנשקפת מהמשיב כלפי המתלוננת.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, עיינתי בחומר החקירה לרבות התסקירים שהוגשו מטעם שירות המבחן ושקלתי את מכלול הנסיבות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות בכפוף להחמרת תנאי השחרור כפי שיפורט בהמשך.

אין חולק לגבי קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב. בשים לב לסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "החוק") מתקיימת במקרה דידן גם עילת מעצר סטטוטורית. בשלב זה כל שנותר הוא שבית המשפט יבחן קיומה של חלופת מעצר הולמת שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר. בפסיקה נקבע לא אחת כי לא תמיד יש בכוחה של חלופה להעניק מענה מוחלט למסוכנות הנשקפת מהנאשם. איון מוחלט של המסוכנות יכול להיעשות לרוב כאשר הנאשם מצוי מאחורי סורג ובריה. יחד עם זאת, מצווה בית המשפט לבחון קיומה של חלופה שיש בה כדי להבטיח את מטרת המעצר מצד אחד ולצמצם את הפגיעה בחירותו של הנאשם מצד שני. נאמר כי "אין בכוחה של חלופת מעצר להעניק מענה מוחלט למסוכנות הנשקפת מהנאשם, ואולם יש לקבלה אם היא מבטיחה את שלום הציבור והנוגעים בדבר במידה מספקת בנסיבות העניין" (בש"פ 3940/11 **מדינת ישראל נ' בוקובה** (25.5.2011), ראו עוד בש"פ 5438/07 **חוסין נ' מדינת ישראל** (27.6.2007) ובש"פ 2798/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (27.3.2008)). מכאן שלא מדובר באיון המסוכנות כליל, מטרה שלא תמיד ניתן להשיגה בדרך של חלופה, אלא בצמצום ומעורבות המסוכנות במידה המבטיחה את שלומה ובטחונה של המתלוננת.

בענייננו, מסוכנותו של המשיב נובעת מהחשש שמא ישוב ויפגע במתלוננת. מעשיו של המשיב, כפי שהם מתגלים מעובדות כתב האישום, חמורים ומכוערים ביותר. העובדה שהדברים נעשו לכאורה על ידי איש חינוך מקוממת ומוסיפה נדבך חומרה נוסף. שרשרת ההתנהגות האלימה, במהלכה תקף המשיב את המתלוננת באופן חמור ובסופה השליך לבנה אל תוך הרכב בו היתה שעה שניסתה להימלט מפניו ושבר את שמשת הרכב, מלמדת על איבוד עשתונות ואובדן כל רסן. יחד עם זאת, כאמור, אותה מסוכנות מופנית כלפי המתלוננת ולכן על חלופת המעצר ליתן מענה למסוכנות נקודתית זו באופן שיבטיח את שלומה ובטחונה של המתלוננת. יוער בהקשר זה כי למשיב אין כל הרשעות קודמות, ועובדה זו מחזקת את המסקנה כי מדובר אכן במסוכנות ממוקדת שבמרכזה עומדת המתלוננת. עוד אני רואה להעיר כי המסוכנות עליה עמד שירות המבחן בתסקירו המשלים התייחסה בעיקר למצבים בהם תיאלץ המתלוננת או תרצה לחזור לביתם המשותף של בני הזוג. נאמר כי מצב זה עלול להגביר את רמת הסיכון של המשיב כלפיה. לא זה המצב

העומד לדיון בשלב זה שעה שמדובר על שחרורו של המשיב למעצר בית במקום המרוחק ממגורי המתלוננת.

לצד התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהמפקחים שהוצעו, הוא הביע ספקות באשר למסוגלותם להציב למשיב גבולות התנהגות ברורים. חשש זה נבע מכך שבני משפחתו של המשיב ידעו על היחסים המורכבים בין בני הזוג אך לא הצליחו להציב בפני המשיב גבולות ברורים ולמנוע בעדו מלהשתמש באלימות כלפיה. לטעמי, חשש זה אינו צריך להשליך על הערכת מסוגלותם של המפקחים למלא אחר תפקיד הפיקוח. המפקחים אינם יכולים לשלוט בהתנהגות המשיב שעה שהוא מצוי בביתו יחד עם המתלוננת, כשהם לבדם. כאשר בני הזוג מצויים בפרטיות בתוך ביתם, אין למפקחים כל דרך למנוע מהמשיב לנקוט באלימות כלפי המתלוננת. הדבר שונה בתכלית השינוי ממצב שבו המשיב נתון תחת פיקוחם והשגחתם המתמדת של אותם משמורים. משנמצא כי מדובר במפקחים ראויים, לא מצאתי בסיס לחשד שלא יעלה בידם למלא את תפקידם. בהקשר זה אעיר כי מהתסקיר הראשון (מיום 6.6.16) עולה כי בשיחה שהתקיימה בין קצינת המבחן לבין אביו של המשיב ציין האב כי ניסה בעבר לגשר בין בני הזוג ואף הציע לבנו לפנות לגורמי טיפול בקהילה, הצעה שנדחתה על ידי המשיב. נראה שאין מקום לקביעה גורפת כי לא יעלה בידי המפקחים לשמור על המשיב רק משום שניסו בעבר לגשר בין בני הזוג.

מעבר לכך, יש לזכור כי תסקיר המבחן מהווה אמנם שיקול חשוב בעת בחינתה של חלופת מעצר, בייחוד שעה שמדובר בעבירות של אלימות כלפי בן זוג, אולם התסקיר, על אף חשיבותו, מהווה המלצה בלבד לבית המשפט. בסופו של יום, ההכרעה נתונה לעולם לשיקול דעת בית המשפט שאינו מחויב לפעול באופן מדויק על פי האמור בתסקיר (ראו לדוגמא: בש"פ 9405/04 חופני נ' מדינת ישראל (26.4.2004)).

בסיכומי של דבר, לא מצאתי מקום לחשש אותו מביעה העוררת שמא לא יעלה בידי המפקחים למלא אחר תפקידם כראוי. יחד עם זאת, ועל מנת להדק את הפיקוח על המשיב ולצמצם אף יותר כל מסוכנות הנשקפת ממנו כלפי המתלוננת, אני מורה כי מעבר לתנאים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, יתווספו תנאים מגבילים נוספים כדלקמן:

1. המשיב יהיה נתון במעצר עד תום ההליכים באיזוק אלקטרוני שיותקן במקום החלופה באמצעות קו טלפון נפרד שיוקצה לצורך כך. מנהלת האיזוק האלקטרוני תערוך ותגיש, תוך 5 ימים, חוות דעת לעניין האיזוק, שתונח בפני בית משפט קמא, אשר יקבע דיון בפניו לצורך יישום ההחלטה.

לא מצאתי בנסיבות העניין להורות על עריכת תסקיר מעצר נוסף, בשים לב לכך שבפני בית משפט הובאו שני תסקירי שירות המבחן, בהתחשב במשך תקופת מעצרו של המשיב ויתר נסיבות העניין.

2. תחת הסכום שנקבע להפקדה על ידי בית משפט קמא (₪ 5,000), יפקיד המשיב בקופת בית המשפט סך 15,000 ₪ במזומן, כתנאי לשחרורו.

3. המשיב יחתום על ערבות עצמית בסך 30,000 ₪ להבטחת קיום תנאי שחרורו.

4. ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ עד תום ההליכים.

למען הסר כל ספק, מובהר כי התנאים שהתווספו לעיל, הם מעבר לאותם תנאים אשר נקבעו בהחלטתו של בית משפט קמא. מקום החלופה יהיה בהתאם להחלטה מיום 16.6.16.

השחרור יתבצע במזכירות בית משפט השלום בחדרה בהתקיים תנאי השחרור, הן אלה שנקבעו על ידי בית משפט קמא והן אלה שפורטו לעיל, ובכפוף להחלטת בית משפט השלום לאחר שיבחן את חוות דעת של מנהלת האיזוק.

ניתנה היום, י"א סיוון תשע"ו, 17 יוני 2016, בנוכחות הצדדים.